



Tàu Sắt Bến Tre

Tú Minh

Cuối tháng Tư năm 1975, miền Nam bị bức tử bởi những thế lực cường quốc mà đứng đầu là Hoa Kỳ và Trung Quốc. Chính quyền miền Bắc gặp thời cơ cướp chiếm miền Nam mà họ gọi là “Đại Thắng Mùa Xuân”. Tất cả Quân, Dân, Cán Chính miền Nam trước giờ phút này đều coi như ngựa ngựa. Là một quân nhân cấp úy, Minh cũng chịu đựng chung số phận với Tổ Quốc, cùng bạn bè ra trình diện theo lệnh: “Mười ngày lương thực” để rồi ngồi bóc 3 cuốn lịch tại rừng già Cà

Tum và Hóc Môn.

Khi được tha tù, năm đó một ngàn chín trăm bảy tám (1978), Minh không còn sổ gia đình ở thành phố Sài Gòn nữa, mà chỗ ở mới bây giờ là xã Long Thành, tỉnh Bà Rịa. Những ngày tháng đầu Minh bị quản chế tại Long Thành thì cũng giống như tù trong rừng Cà Tum chẳng khác tí nào, có điều là hằng ngày khởi vào rừng đốn cây, vất vả về thể xác nhưng tinh thần thoải mái hơn những ngày ra tù sống quản thúc ở xã Long Thành tinh thần căng thẳng ghê gớm... Do đó ý nghĩ bỏ nước ra đi đã thúc đẩy Minh chọn một con đường mới dù thử thách chông gai đang ở trước mắt, và mạng sống chỉ được một phần tư, ba phần còn lại phú cho Trời Phật độ mạng.

Thế rồi dự tính đã được thực hiện. Minh đóng vàng cho một người Hoa Kiều làm trung gian ở chợ Lớn, Sài Gòn. Tháng 5/78, Minh dẫn dắt vợ con xuống thị xã Bến Tre thuộc tỉnh Bến Tre nằm đợi khoảng một tuần. Vào một đêm gia đình Minh lần lượt xuống tàu như bao gia đình chung chuyến. Đêm đó sau khi xong thủ tục xuống tàu, tất cả 24 chiếc tàu gỗ lần lượt chạy ra Cửa Đại thuộc tỉnh Bến Tre để dồn lên chiếc tàu sắt đậu chờ sẵn gần hải phận VN. Số người chuyển lên tàu sắt độ khoảng sáu ngàn (6.000) người. Tàu được chia làm 4 tầng, người chật như nêm, nằm la liệt. Ai ai cũng nghĩ rằng tàu sẽ nhổ neo khởi hành, nào ngờ đâu tàu cứ đậu mãi không chạy! Thì ra khi mượn tàu, VC ký hợp đồng với nhau là sẽ chở ba ngàn (3,000) người, mà bây giờ lên gấp đôi. Hai bên dằng co qua lại. Một bên đòi thêm tiền công chở. Một bên viện lý do này lý do khác. Kết cuộc 42 ngày nằm ngoài cửa Đại, tàu sắt Bến Tre không khởi hành và cuối cùng tàu trả người trở lại bến bờ. Khi nghe tin tất cả những người trên tàu được đưa vào đất liền chờ đợi một thỏa hiệp nào đó, riêng cá nhân Minh đã nhận thức được rằng lại một trò bịp bợm nữa rồi, nhưng thú thật dù bị mắc lừa bọn diêm lần nữa mà mừng thoát chết bỏ thân trong cuộc hành trình biển Đông!

Chúng tôi được đưa lên bờ Quận Thạnh Phú, xã An Nhơn, tỉnh Bến Tre. Gia đình Minh vất vả lắm mới được chọn vào một nhà dân ở ấp 6, rồi sau vì chật quá nên dời ra ấp 4. Trong suốt những ngày sống ở đây không khác gì tù nhân phạm tội đưa vàng cho chế độ VC. Thời gian nằm chờ đợi dài lê thê, một tháng, hai tháng, rồi ba tháng trôi qua. Cứ lâu lâu VC lại gạt gẫm để gây niềm hy vọng bằng cách cho chụp hình, lăn dấu ngón tay hay ghi danh điền tên những ai có thân nhân nước ngoài sẽ được ưu tiên đi trước! Họ thổi phồng những tin hấp dẫn cho chuyển đi, nhưng cuối cùng chẳng thấy gì cả. Đây cũng là một mảnh khốe lọc lừa. Lên xuống Bến Tre-Sài Gòn không biết bao nhiêu lần, tiền bạc vàng ròng lần lượt hết sạch và niềm hy vọng cũng hết luôn. Minh quyết định bỏ cuộc! Đùm bọc gia đình trở về Sài Gòn ở luôn không xuống Bến Tre nữa. Trong thời gian ở Sài Gòn, Minh ra tay tổ chức vượt biên bằng đường biển. Thất bại thêm hai chuyến nữa. Cuối cùng rồi gia đình Minh cũng đến được bến bờ tự do trong chuyến hành trình vượt biển thứ tư trên chiếc ghe dài 7.8m, rộng 1.8m, máy Yanmar 1 “lốc” (8-12), do chính quyết tâm của mình thực hiện vào giữa năm 1981. Thời gian ở trại tỵ nạn quá ngắn và coi như một ân huệ cuối đời mình bởi các nước bạn dành cho, nên không có gì đặc biệt để viết ra đây.

Chỉ nói về những thủ đoạn của VC, thử hỏi tại sao có chuyện số người tăng gấp đôi lên tàu sắt. Chính sách của VC là muốn lấy hết sạch của cải nhà cửa của Dân Bến Tre để đổi lấy việc được xuống tàu sắt đêm hôm đó cho cả dòng họ gia đình. Sau khi quơ quét sạch bách hết của cải của dân Bến Tre rồi trở mặt phỉnh phờ gạt gẫm dân thành phố, mỗi đầu người là mười lượng vàng để rồi lừa tất cả lên tàu cho nhin đói, nhin khát chết bỏ thân trong lòng đại dương. Minh gọi đây là một thảm cảnh đau thương nhất trong lịch sử loài người

chưa từng xảy ra trên thế giới, chỉ xảy ra theo lệnh điểm đàng của Đảng Cộng Sản VN mà chủ mưu là bọn chóp bu Hà Nội. Cũng cần nói sơ qua những mảnh khóc giết người của VC như thế nào, những ngày đầu đã có người chết, mỗi lần có người chết theo luật hàng hải là tàu phải kéo còi, trước khi quăng thân xác người xấu số đó xuống lòng đại dương. Tuần lễ kế tiếp đêm nào cũng nghe tiếng còi tàu, mỗi lần nghe như vậy là phải hiểu đã có một, hai, ba hay nhiều hơn nữa là những linh hồn xấu số ra đi về miền âm cảnh trên hành trình đi tìm tự do chết trên biển Đông. Nghe mãi còi tàu, mọi người trên tàu sợ sệt mất tinh thần nên cử người đại diện lên xin thuyền trưởng đừng kéo còi nữa, mà cứ âm thầm quăng mỗi khi có người chết. Thử hỏi không thỏa điều kiện hai bên thì tại sao không đem chúng tôi trở lại đất liền ngay sau đó mà để chết dần trên biển Đông như vậy. Phải chăng đây là hành động cướp của giết người theo quốc sách của Cộng Sản VN. Sự sống còn trên tàu của những người còn lại là mỗi nhân khẩu mỗi ngày lãnh một tô cháo. Gia đình Minh 3 người lãnh 3 tô loãng như nước lã thì làm sao đủ sức chịu đựng với sóng gió. Ngày càng ngày cơn đói như cào xé ruột. Nghĩ đến vợ nằm bên cạnh đang mang thêm một bào thai trong bụng mà cũng chỉ phần ấy thôi thì chỉ chờ tới lúc cả ba người cùng đi theo tiếng còi tàu về lòng đại dương. Minh nhớ lại cái đói trong tù của những năm đầu sai 75 ở rừng còn đỡ hơn, mỗi ngày tù nhân còn lãnh được vài chén cơm gạo mục và ít hạt muối hột, còn dưới tàu sắt không có một hạt cơm nào suốt 42 ngày. Đối với Cộng Sản lúc nào họ cũng cảnh giác đề phòng. Họ nghĩ rằng thả đói mọi người như vậy để lúc nào cũng nghĩ tới miếng ăn, lo cho bao tử thì tất cả mọi người không nghĩ đến chuyện làm loạn cướp tàu, vì họ quá biết trong số người trên tàu có nhiều anh em dư khả năng để lèo lái con tàu ra khỏi hải phận VN hoặc đi Thái Lan, Mã Lai... như đi chợ. Chính sách trị dân trên đất liền kể từ 30/4/1975 của Cộng Sản miền Bắc VN cũng tương tự như cảnh tàu sắt Bến Tre mà thôi. Ta thử nhìn lại những gì VC làm từ việc nhỏ đến việc lớn có tầm vóc sách lược đều là những thủ đoạn gian manh, gặt gẫm, cướp bóc, điểm đàng, ném đá giấu tay... Những ai không cùng quan điểm với chúng, chúng sẽ sát hại bằng cách này hay bằng cách khác. Mỗi khi chúng muốn thủ tiêu ai thì chúng gán cho danh từ phản động là xong chuyện.

Trở lại chuyến tàu sắt Bến Tre là một ký ức ghê rợn hãi hùng của gia đình Minh. Nhờ ơn Phật Trời độ mạng đưa con gái đầu lòng của gia đình lúc đó chưa tròn một tuổi đời thoát được thân chết, cộng thêm vào đó chút kinh nghiệm mà Minh có được nhờ Minh sinh ra và lớn lên trong gia đình làm nghề đánh cá biển nghĩa là từ chỗ nằm ở tầng thứ ba trên boong tàu, Minh cho chuyển xuống tầng thứ nhất dưới lườn tàu, thứ nhất là tránh được gió biển, thứ hai là đỡ chao lắc, dễ ngủ để có sức chịu đựng với sóng gió. Hầu hết những người nằm dưới tầng thứ nhất của lườn tàu ai nấy đều như những con vật nằm trong chuồng nuôi súc vật đợi đến giờ hành quyết. Than ôi, tại sao có tiền, có vàng mà đi mua lấy cái cảnh màn trời chiếu đất này. Phải chăng tất cả những khổ đau và đói khát trên đều nguyện ước đổi lại hai tiếng Tự Do. Minh là một quân nhân đã từng coi sống chết nhẹ như lông hồng, thế mà giờ đây gặp cảnh hành trình trên biển Đông của tàu sắt này lỡ khóc lỡ cười ra nước mắt. Đến nỗi có lúc quá tuyệt vọng khi thấy vợ con nằm la liệt vì đói khát, ý định liều mạng với anh em bạn bè đã hơn một lần định cướp tàu. Nhưng rồi nghĩ đến nhớ thất bại trong việc làm thì đối với bản thân mình không hề chi nhưng còn vợ con thì sao! Minh không thể mang con bỏ chợ được, đành bỏ qua ý định táo bạo mà an phận với bao nhiêu nạn nhân trên tàu...

Giờ đây đã hơn hai mươi ba (23) năm trôi qua, Minh ngồi viết lại những dòng bất hạnh này để cùng nhau đúc kết những việc làm tàn ác dã man của những kẻ đã từng ăn lông ở lỗ từ những rừng sâu núi thẳm, đã đem nhưng đòn thù áp đặt lên sự sống của đồng bào miền Nam. Cộng Sản VN miệng mồm hô to khẩu hiệu là “Đỉnh Cao Trí Tuệ” của loài người mà hành động quá dã man, tàn bạo đối với lớp người tạm gọi là “ngã ngựa” – nhân dân miền Nam như vậy sao?

Hỡi các bạn trẻ, khi nào các bạn trực diện với Cộng Sản, xin nhớ cho rằng đối với Cộng Sản nói chung và đối với VC nói riêng, các bạn nên thận trọng về mọi lãnh vực bởi vì đối với **sách lược của Cộng Sản chỉ có thủ đoạn gian manh, lừa dối, gặt gẫm, điểm đàng và ngu muội... đưa đất nước thân yêu của chúng ta đến chỗ lâm than, nghi kỵ và chia rẽ mà thôi, chứ không đem lại chút gì ấm no cho nhân loại nói chung và đồng bào ruột thịt của chúng ta đâu mà chờ ở Cộng Sản.**

Vấn nạn ‘Tàu sắt Bến Tre’ là một trong muôn ngàn mảnh khóc giết người của chế độ Cộng Sản miền Bắc VN, gieo bao đau thương cho người dân miền Nam còn lại để đổi lấy mạng sống, để đi tìm con đường Tự Do bằng những hành trình trên biển Đông.

Tàn Đêm 12/19/2002

Trích “Chuyện Kể Hành Trình Biển Đông”

